



БОРБА®



BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

SEPTEMBER 1994

*Никога не ще забравимъ!*

споредъ тѣхъ

# ЖАГЯВА

Независим антифашистки седмичник

Година II, бр. 7 (23)  
17-23. II. 1992 г.

Цена  
1.50 лв.

## КЪРВАВА СПРАВКА

за децата на закланите, обесените, уушените, застреляните и изгорените  
в антифашистката борба през периода 1923 - 1944 г. по окръзи

1. Благоевградски окръг	213	11. Михайловградски	860	21. София - град	166
2. Бургаски	90	12. Пазарджишки	347	22. София - окръг	272
3. Варненски	158	13. Пернишки	131	23. Старозагорски	132
4. В. Търновски	67	14. Плевенски	77	24. Толбухински	-
5. Видински	92	15. Пловдивски	317	25. Търговишки	187
6. Врачански	198	16. Разградски	4	26. Хасковски	72
7. Габровски	59	17. Русенски	34	27. Шуменски	65
8. Кърджалишки	-	18. Силистренски	8	28. Ямболски	43
9. Кюстендилски	76	19. Сливенски	139		
10. Ловешки	77	20. Смолянски	11		
				Всичко:	3 895

Жертвите на фашизма от 1923 г. (тогава думата фашизъм дори не е била позната) до 1944 г. наброяват 3 895 души. Въ тѣхъ влизатъ убитите по времето на метежите от Септемврий 1923 г., когато по заповѣдъ на Москва селяните бѣха излѣгани да се вдигнатъ съ оръжие противъ законната властъ. Влизатъ всички осѣдени въ продължение на 21 години за шпионажъ и углавни престѣпления противъ

държавата. Влизатъ и жертвите на кокошкарските „бригади“, които оскверняваха църкви, нападаха и обираха мандри, убиваха беззащитни кметове, учители и свещеници по отдалечени селца.

За какво време следъ 9-ти Септемврий 1944 г. този брой бѣ шесткратно надминатъ. Престѣпленията бѣха наречени „възмездие“: Домътъ на слѣпитѣ, Черната скала, Народниятъ съдъ — цѣлтѣтъ на една нация бѣ унищоженъ. Тѣзи, които създадоха понятието „фашизъмъ“ въ болните си умове, съ деянията си надминаха и собствениите си фантазии: Бобовъ долъ, Росица, Ловечъ, Бѣлене, Персинъ — още хиляди и хиляди загинаха. Съотношението стана едно къмъ тридесетъ, а може би и повече — кой е въ състояние точно да опредѣли? Все още се търсятъ изчезнали бащи, братя, сестри. Все още се разкриватъ масови гробове.

И все още партията е на властъ. Въ момента нѣма „зжби“, но е готова пакъ да започне това, което върши най-добре — тероръ и разруха.

*Никога не ще простимъ!*

БОРБА



BORBA

## ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.  
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — Основателъ  
† Д-ръ Георги Паприковъ — Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 43, број 3 Книжка сто и седемнаесета Септември 1994

Д-ръ *Иванъ Дочевъ*  
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

### Не, не, никога!

Ако се проследи политиката на Правителството на Любенъ Беровъ, поставено на власт отъ комунистичкѣ, наричащи се сега социалисти, поддържано отъ тѣхъ и напълно зависещо отъ тѣхъ, задъ което застана и самиятъ Президентъ Желевъ, ще се констатира едно прогресивно влошаване на положението въ България, което вече е предъ крайния предѣлъ преди настѣпването на пъленъ хаосъ въ всички отрасли на живота въ страната.

Предприетитѣ реформи отъ Правителството на СДС за подобрене на икономическото положение и започнатото връщане на земята и конфискуванитѣ имоти презъ време на комунистическия режимъ се изоставахъ или сведоха до минимумъ.

Приватизацията и свободниятъ пазаръ, на който се сложи началото съ цель да се стимулира икономиката, съ благословията на Правителството на Беровъ, се превърна въ

открита възможность за довчерашнитѣ комунистически величия съ крадени държавни пари да почнатъ откриването на бизниси и банки и червената мафия да установи пъленъ контрола върху икономиката на страната.

По отношение осигуряване спокойствието и сигурността на гражданитѣ, вмѣсто да се взематъ мѣрки срещу престѣпността, Правителството на Беровъ възприе политиката на „не чувамъ — не виждамъ“, което насърдчи развихрянето на криминалността и предоставяне съдбата на отдѣлния гражданинъ на благоволенieto на престѣпницитѣ.

Много и много има още да се каже, за да се опише положението, въ което сега изпадна България, лошо и влошаващо се съ всѣки изминатъ день. Правителството на Беровъ знаеше, че народътъ е недоволенъ и че реакция може да се очаква съ най неблагоприятни послѣствия за Правителството и

то, за самосъхранение, запази съществуването на комунистическата въоръжена гвардия „Червенитѣ барети“, които му служеха, а Президентътъ състави свой „Кабинетъ на Генералитѣ“, каквито кабинети съществуватъ само въ странитѣ съ диктаторски режими.

Какво става въ нашата държава? На къде отиваме? Това сж въпроситѣ, които днесъ, следъ оставката на кабинета Беровъ българскиятъ народъ си задава и търси отговоръ.

За тия, които познаватъ стратегията на комуниститѣ, когато тѣ се стремятъ да заграбятъ властта, както я познавамъ азъ и малцината, които още сж живи и които бѣхме свидетели на времето преди 65-70 години, когато се появи на политическата сцена въ България комунистическата партия, отговорътъ на тия въпроси не е мистерия.

„Колкото по-зле, толкова по-добре“ бѣше комунистическата максима!

Комуниститѣ бѣха ония, които на времето организираха стачки, създаваха безредици, правѣха саботажи и всичко възможно да създадатъ всрѣдъ народа впечатлението, че положението е лошо и се влошава и че тѣ сж алтернативата за спасение. Сега е същото. Правителството на Беровъ, поставено отъ тѣхъ и зависещо отъ тѣхъ, бѣ тѣхно оржие, което тѣ използваша, за да могатъ отново да заграбятъ властта.

Комуниститѣ знаятъ, че по демократиченъ пътъ тѣ не могатъ да дойдатъ на власть. Септемврий 1944 год. тѣ взѣха властта чрезъ силата на Червената Съветска Армия, която бѣ окупираше страната, и задържаха тая власть, докато получаваха подкрепа отъ Съветска Русия. Щомъ тая подкрепа спрѣ, тѣхниятъ режимъ се сгромоляса. Тѣ не разчитаха, че могатъ да спечелятъ изборитѣ презъ 1991 год. и да задържатъ властта, за това още отъ тогава започнаха подготовката за вторитѣ избори, тия които сега предстоятъ. Бѣха пратени тѣхни хора да влезатъ въ опозицията — СДС, като разочаровани и

отказали се комунисти. Нѣкои отъ тѣхъ успѣха да се избератъ съ листата на СДС за народни представители. Когато дойде времето, края на 1992 год., по нареждане тия комунистически агенти, народни представители, напуснаха опозицията и се присъединиха къмъ комуниститѣ, върнаха се тамъ, отъ гдето бѣха пратени. Правителството на СДС бѣ минирано и падна. Конспирацията (комуниститѣ сж добре тренирани конспиратори) успѣ. Тури се началото на подготовката на предстоящитѣ избори — бѣ съставено правителството на Любенъ Беровъ. Каква политика поведе това правителство и каква целъ то преследва писахме въ началото на тая статия. Следъ сега станалото трѣбва да се очаква, че комуниститѣ ще предприематъ най-безскрупулна пропагандна агитация да заблудятъ народа, че по-рано, при комуниститѣ, бѣше по-добре, да го уплашатъ, че нѣщо лошо може да му се случи, да убиятъ у него вѣрата му въ собственитѣ му сили за противопоставяне, и да го заставятъ като отиде да гласува да пусне червената бюлетина.

„Целъта оправдава срѣдствата“ е сжщо комунистическа максима!

Днес, повече отъ когато и да било, антикомунистическата опозиция въ България има повелителното историческо задължение, за доброто на народа ни и Родината, да препречи пътя за рекомунизация на страната и единъ пътъ за винаги да ликвидира съ комунизма.

Въ този сждбоносенъ моментъ различия, недоразумения, най-малко лични амбиции, или каквото и да е друго, не може да бжде мотивъ за никого да не приобщи силитѣ си и се включи въ редовитѣ на една обединена опозиция. Подъ формата на коалиция или сътрудничество, или изборно споразумение, или каквато и да е друга формула, силитѣ на всички, които сж за свобода и демокрация и противъ комунизма, трѣбва да излѣзатъ въ изборитѣ единни — ВСИЧКИ подъ едно знаме!

Българскиятъ народъ трѣбва добре да бѣде осведоменъ и запознатъ съ сѣщността на комунизма и последствията отъ рекомунизация на страната. Трѣбва всѣки да научи и разбере стратегията на комуниститѣ и тѣхната тактика, да прозре заблудитѣ, да осъзнае последствията. Комуниститѣ, сега наричащи се социалисти, трѣбва да бѣдатъ демаскирани и разобличени. Всѣки единъ гражданинъ трѣбва да може ясно да види какво тѣ въ сѣщностъ сѣ — че не сѣ нищо друго освенъ едно „бостанско плашило“, което съ външния си видъ всѣва страхъ, обаче иначе нѣма никаква сила и съ единъ здравъ „ритникъ“ може да бѣде смачкано и че никой нѣма отъ какво да се страхува.

Обединената опозиция трѣбва да излѣзе съ една ясна и категорична програма, която да изрази въжделенията на народа ни, да му вдѣхне довѣрие и да възкреси у него вѣрата

въ собственитѣ му сили да си извоюва едно по-щастливо бѣдеще.

Ентусиазмътъ на народа ни отъ изборитѣ презъ 1991 год. трѣбва да се върне, народътъ трѣбва да съзнае, че той има въ рѣцетѣ си най-силното орѣжие на демокрацията — бюлетината, и да бѣде поведенъ да извоюва победата надъ комунизма.

Предстоящитѣ избори ще бѣдатъ тежки и жестоки. Комуниститѣ ще се борятъ на „животъ и смъртъ“, тѣй като тѣ знаятъ, че ако загубятъ изборитѣ, това значи тѣхния край.

Ние, борцитѣ за свобода и демокрация, българскиятъ народъ, трѣбва да спечелимъ изборитѣ, всички сили трѣбва да се мобилизиратъ за тази целъ, защото съ спечелването на тия избори ние ще кажемъ на опититѣ за рекомунизация веднѣжъ за винаги —

***Не, не, никога!***

**Въ отговоръ на получени писма отъ наши съмишленици отъ България, съ които се иска да бѣдатъ помѣстени въ списанието материали, свързани съ уставни и програмни документи на организацията,**

**отъ днесъ въ нѣколко последователни броя на сп. „Борба“ ще бѣде публикуванъ уставътъ на Българския Националенъ Фронтъ (Инк.), Чикаго, САЩ. Наредъ съ това ще бѣдатъ публикувани материали, които да отговорятъ на въпроситѣ:**

- |                                       |  |
|---------------------------------------|--|
| 1. Кои сме ние?                       | 5. Какъ ще го постигнемъ?  |
| 2. Противъ кого и за какво се боримъ? | 6. Коя отъ политическитѣ сили ще подпомогнемъ въ борбата за възраждането на нова България? |
| 3. Какво искаме?                      |  |
| 4. Защо го искаме?                    |  |

### **УСТАВЪ** на Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Организацията е основана въ Мюнхенъ-Оберменцингъ, Германия, на 28 Декември 1948 година.

Сѣдебно регистрирана въ Щата Нью Йорк, Съединенитѣ Щати, на 7 Ноември 1958 година.

Обявена за „Организация със идеални цели“ във Щата Илинойс, Съединени Щати, 16 Ноември 1967 година.

Патентно регистриране на името на списанието „Борба“ във Щата Ню Йорк, Съединените Щати, на 20 Ноември 1967 година.

### **I. Определение:**

*Член 1:* Името на организацията е: „Български Национален Фронт, Инк.“

*Член 2:* Българският Национален Фронт, Инк. е съдебно регистриран във Щата Ню Йорк, Съединени Щати, и е патриотична антикомунистическа организация, почиваща на демократически начала.

### **II. Програмни начала:**

*Член 3:* Българският Национален Фронт, Инк.:

а) Работи за освобождението на българския народ и държава от насилническото комунистическо управление, наложено му след 9 Септември 1944 година.

б) Води борба ведно със българския народ със всички средства за премахване на незаконния и насилнически установен държавен строй в България след 9 Септември 1944 година.

в) Стреми се да спечели отговорните среди и общественото мнение във свободния свят да подкрепят борбата на българския народ за свобода и независимост на българската държава.

г) Счита всички държавни актове, закони, наредби, правилници и пр. на насилническата комунистическа управа за противозаконни и нищожни.

д) Отрича всякаква форма на насилническо управление от ляво и от дясно, както и такова, основано на класови и съсловни принципи, за престъпно за човешкото общество, достойнството му, основните и свободни права на човъка и ще се бори със всички сили това да не се повтори във бъдеще след освобождението на българския народ и установяване на правова независима българска държава.

е) Признава Търновската Конституция за основен закон на Българската държава, оставащ във сила и днес, който осигурява на Българския народ едно управление, основано на демократичните начала, и ще се бори за възстановяване на тази Конституция.

ж) Провъзгласява справедливостта на вълковните исторически идеали на Българския народ и правата му да живее и се развива във организирана справедлива и независима държава и ще се бори със всички сили за постигането на тези идеали и права.

з) Поддържа правото на частна собственост, на правилното и справедливо разпределение на възможностите за създаване на блага и възнаграждение на труда на работници, селяни и умствени труженици и ще съдейства за осъществяване, прилагане и пазене на тези основни права.

и) Заявява, че пред законите на страната са еднакви всички граждани на Българската държава, като имат еднакви права и задължения, без разлика на народност, възрастване и произход, щом техната дейност и съществуване не са във противоречие със съществуващите законни наредби.

к) Намира, че между България, нейните Балкански съседи и другите свободни народи във свята трябва да бъдат установени и поддържани правови и справедливи отношения, като на равни членове на общото човешко съжителство, невмъшателство във вътрешните им работи и зачитане на техната националност, политически, стопански и културни свободи, постижения и държавна независимост.

(Следва във бр. 1, 1995 год.)

Йорданъ Ганчовски

## Що е „национализъм“ въ посткомунистическата епоха и на кого служи?

Престъпникътъ и престъпната идеология си приличатъ. Поне по това, че се страхуватъ да не бждат разкрити. И ако престъпникътъ използва сръдства като взломъ, лъжа, шантажъ — сжщото прави и престъпната идеология, само че за своитѣ цели най-често използва митологеми. Нека да направимъ едно отклонение и да си припомнимъ какъ се наричаше всичко, излъчвано от западни радиостанции и публикувано в емигрантския печатъ? Антибългарска пропаганда!!! Ни повече, ни по-малко. Тоестъ всичко това е насочено не къмъ комунистическата партия и предателитѣ съветомани, а директно къмъ България. Съ други думи, играеше се на националното достойнство на българина съ митологемата национализъмъ. Че това бѣше чиста митологема не е нужно да се доказва. Всички, които иматъ здрава паметъ и непреднамерени чувства, си спомнятъ какъ се продаваха милиони тонове уранова руда за копейки, когато сжщата тази руда, продадена на свѣтовния пазаръ, щеше да струва стотици долари. Е, кой тогава е навредилъ повече на България — този, който служеше като вѣрно куче на Съветския съюзъ или този, който следъ половинвѣковно затъмнение се разбра, че билъ правъ въ края на краищата. Лично азъ въ моя животъ не съмъ срещалъ поуродлива антибългарска пропаганда отъ това, което ще прочетете по-долу. Годината е 1978, месецътъ — Януари, датата — 1, вестникътъ „Отечественъ фронтъ“: „Да се тупашъ въ гърдитѣ и да викашъ — Азъ съмъ българинъ, българинъ, българинъ — днесъ е национално самоубийство“. Авторътъ е професоръ Владимиръ Топенчаровъ. Ето това е сръдностатистическото съзнание на българския комунистъ. Мекотело съ дамгосана петолжчка нѣкъде по не съвсемъ яснитѣ

му форми, зѣпнало съ отворена уста къмъ Москва. Всѣки, запознатъ съ историята човѣкъ знае ролѣта имъ по време на Първата свѣтовна война. Нѣма случай отъ това време комунистическа партия да пренебрѣгне интереситѣ на нацията си — съ изключение естествено на българскитѣ комунисти. Ами атентатътъ въ църквата „Св. Кралъ“? Пълниятъ списъкъ на сто шестдесетъ и тримата убити ще остане завинаги предъ очитѣ ми, както и образътъ на българския комунистъ-съветоманъ. Успѣхъ да преброя до десетъ децата отъ три до деветъ години и не издържахъ — излѣзохъ като замаянъ отъ Университета и въпрѣки че не се смѣтамъ злобенъ човѣкъ, онова, което изпитахъ тогава и до сега не е изчезнало. Вече деветъ години ... Ами ролята имъ въ така наречената антифашистка съпротива? Нито единъ наученъ анализъ не може да докаже, че въ България е имало фашизъмъ. Изстъпления и жестокости е имало, но ако това е доказателство за фашизъмъ, България живѣ половинъ вѣкъ въ архифашизъмъ. Като се започне съ дивашкитѣ престъпления презъ септември — октомври 1944 и стигнемъ до тайнственитѣ изчезвания и явнитѣ убийства въ страната и чужбина. Само единъ фактъ — въ врачанското село Бутанъ презъ октомври 1944 сж хвърлени живи два камиона съ хора въ яма съ умрѣли животни, следъ което сж полети съ бензинъ и запалени. Който иска да сравнява, но доколкото ми е известно такъвъ случай на жестокостъ нѣма в историята ни. И всички тѣзи престъпления сж извършени отъ българи срещу българи и отъ българи спрямо национални интереси. Има и едно друго престъпление, чиито следи нѣма да бждатъ заличени скоро — да отчуждишъ гражданитѣ отъ Родината имъ. Ако това отчуждение до

1989 год. бѣше вследствие на предателската антинационална политика на московскитѣ агенти (напримѣръ — какво ме свързва съ тази държава, където съветоманитѣ Сульо и Пульо сж на върха на управленческата пирамида и обезличаватъ Родината ми по невижданъ до сега начинъ), то това отчуждение сега е породено отъ невѣрието, че нѣщо се е промѣнило наистина. Най-честиятъ и кошмаренъ сънъ на новитѣ емигранти е сънътъ, че се връщатъ въ България и не могатъ вече да пътуватъ за Америка. Това явление заслужава вниманието на едно социопсихологическо изследване. Това явление въобщо не е за подценяване, тъй като е реално следствие отъ преживѣното въ социалистическата система.

Изброеното е далече отъ истинския списъкъ на комунистическитѣ престѣпления. Тѣ по-добре отъ насъ знаятъ какво точно сж извършили и е излишно да се обръщаме къмъ тѣхната съвестъ. Такава нѣма или поне не дава доказателства за съществуване. Знамъ го отъ прѣки наблюдения. На единъ студентски семинаръ през септември 1989 год. решихъ да направя експериментъ съ един преподавателъ, за който се знаеше отъ всички, че е таенъ сътрудникъ на полицията. Заговорихъ му за съвестъ, за отговорностъ, за разкритията, които направи списание „Огонѣк“ ... Той ме изгледа съ налудничавъ погледъ и каза: „Малко сж убивали, затова така стана.“ Какъ може да бѣде убеденъ такъвъ човѣкъ — естествено само ако използвашъ неговитѣ сръдства, иначе той винаги ще те надвие. Такъвъ дори и презъ умъ нѣма да му мине да те убеждава и да спори. При евентуална конфронтация ние отново ще загубимъ, защото намъ е чуждъ тѣхния амораленъ подстъпъ — въ мирно време тѣ иматъ страхотенъ нюхъ къмъ изгодата и тлъстото парче, а по време на размирици невѣроятнo желание за проливане на чиста кръвъ. Тоестъ, за да си комунистъ ти трѣбва да имашъ биологически дадености за това, ако си празенъ мечтателъ

и идеалистъ центробѣжнитѣ сили неминуемо ще те изхвърлятъ.

Въ едно интервю за вестникъ „1000 дни“ казахъ, че държава, която не държи комуниститѣ си подъ око, остава за смѣтка на цѣлата нация. Повтарямъ го, тъй като става речъ за митологемата национализъмъ — какъ стои тя въ устата на нашенскитѣ комунисти въ различни години и какъ стои тя въ устата на тѣхнитѣ господари. Ако не държишъ комуниста подъ око, неизбежно националнитѣ интереси ще бѣдатъ подкопани. Това е въ основата на тѣхната идеология. Но така ли постѣпватъ идеологическитѣ имъ надзиратели? Свидетели сме — не — свѣтовни открития бѣха приписвани на руснаци, а въ въпросника по древнобългарски езикъ имаше специаленъ въпросъ — Защо не трѣбва да наричаме древнославянския езикъ древнобългарски! Точка. Иди и обяснявай, ако си нѣмашъ работа, че тази глупостъ не издържа нито лингвистиченъ, нито историко-граматически анализъ. Но на тѣхъ не имъ трѣбва наука, на тѣхъ имъ трѣбва свѣтовно господство. И за да не бѣда разбранъ неправилно, ще допълня — азъ не изпитвамъ омраза къмъ народа, който роди Достоевски и Пушкинъ, Солженицинъ и Сахаровъ, Гоголъ и Толстой, Тургеневъ и Лермонтовъ, Ломоносовъ и Блаватска, както не изпитвамъ омраза къмъ нито единъ народъ. Но азъ не мога да приспя съзнанието си въ името на нѣкакво общославянско братство, тъй като всички славянски партии извънъ границитѣ на Русия се хранятъ съ руски рубли. Създаването имъ е отъ изключителна опасностъ за националния стабилитетъ. Азъ не мога да приспя съзнанието си предъ най-високата и най-дебела преграда, която отдѣли родината ми отъ цивилизования свѣтъ и просперитетъ — втората половина на ХХ вѣкъ. Тази дебела и висока преграда се нарича Съветски съюзъ и съветска политика. И ако вмѣсто да се занимавамъ съ писателската си работа пиша журналистически статии, то е защото Бъл-

гария е все още предъ изборъ. Само съвсемъ непроницателни хора могат да повърватъ, че крахътъ на марксихеската утопия доведе до крахъ на тѣзи, които я осществяваха. Най-новото имъ ампло е национализъмътъ. Разбира се, отново като митологема. Защо? Дори и сериозни аналитици допускатъ една много съществена грѣшка — разликата между социална база и социални предпоставки.

Обикновено тѣ правятъ съпоставки между Адолфъ Хитлеръ и Владимиръ Жириновски, както и между посткомунистическа Русия и Ваймарската Република въ Германия следъ злополучния край на войната презъ 1918 год. Тоестъ, изтъкватъ на преденъ планъ само социалнитѣ предпоставки, а

всѣщностъ решаваща е социалната база. Въ разорената и унижена Ваймарска Република съществуваше общонародна идея за присъединяване на откъснатитѣ нѣмски земи на югъ и изтокъ. Националистическата идея въ Русия идва отъ креатури на комунистическата партия — респективно отъ КГБ. Въ тази огромна страна още дълго време ще играятъ роля закони, съвсемъ недостѣпни за западния начинъ на мислене, и това е само въ услуга на комуниститѣ. Та изводътъ се налага самъ — въ посткомунистическото общество „национализъмътъ“ е само преходенъ етапъ къмъ рекомунизация въ малкитѣ страни и неотмѣнно срѣдство за осществяване на имперскитѣ амбиции на Русия.

## ПРИЗИВЪ ЗА ЕДИНОДЕЙСТВИЕ

**Съюзътъ на възпитаницитѣ на военнитѣ на Н.В. училища,  
ШЗО и родолюбивото запасно войнство,  
Всебългарскиятъ съюзъ „Отець Паисий“,  
Съюзътъ „Истина“,  
Общиятъ съюзъ на българската индустрия,  
Сдружение „Граждански комитети на СДС“**

— като установяватъ икономическата катастрофа, политическата безпѣтица, разрушения моралъ, тежката престѣпностъ, обезвѣряването на народа, погубването на националнитѣ идеали и ценности въ България,

— като сж убедени, че престѣпността, представяна чрезъ корупцията, спекулативния капиталъ и въоръжения тероризъмъ, сж криминална политика на основната управляваща тоталитарна сила въ страната,

— като заявяватъ своята съпричасностъ съ тежката участь на народа,

— като твърдятъ, че сж създадени основитѣ на бждещото робство,

— като разбиратъ, че тоталитаризъмътъ, неговото повторение и всичкитѣ му производни трѣбва да бждатъ премахнати,

— като виждатъ ширещото се разединение срѣдъ народа,

**СЕ ОБРЪЩАТЪ КЪМ ВСИЧКИ ДЕМОКРАТИЧНИ СИЛИ  
И ОБЩЕСТВЕНИ ОРГАНИЗАЦИИ,  
КОИТО НЕ СЪ УЧАСТВАЛИ  
ИЛИ ПОДКРЕПЯЛИ КОМУНИСТИЧЕСКИ  
И ПРОКОМУНИСТИЧЕСКИ ПРАВИТЕЛСТВА,  
ДА ОБЕДИНЯТЪ СИЛИТЪ СИ  
ЗА СПАСЯВАНЕ НА ОТЕЧЕСТВОТО!**

София, 07.05.1994 г.

Председатели:

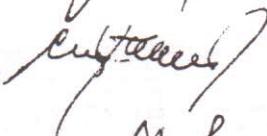
(Д. Марковъ)



(Св. Нелчиновъ)



(Г. Марковъ)



(Д. Саръивановъ)



(Цв. Гайдаровъ)



**ЕДНА СТАБИЛНА,**

**ЗАКОННА,  
СОЦИАЛНО СПРАВЕДЛИВА БЪЛГАРИЯ  
ИЗИСКВА:**

1. **ОБЯВЯВАНЕ** акта на 9-ти Септемврий 1944 год. за **престъпенъ, противонароденъ и обслужващъ интереситъ на една чужда сила.**
2. **ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ** на Търновската Конституция и отмъна на всички закони и наредба-закони, издадени въ противоречие съ нейнитъ разпоредби, включително закона за Народния съдъ и Референдумата отъ 1946 год.
3. **ВРЪЩАНЕ** заграбенитъ имоти на законнитъ имъ собственици.
4. **НАКАЗАНИЕ** за всички комунистически престъпления спрямо български граждани и държава.

5. **ИЗДИРВАНЕ** и конфискуване на сръдства и имоти, незаконно заграбени от държавата, и наказание за виновнитѣ.

6. **ОТНЕМАНЕ** гражданскитѣ права на всички членове на БКП, заемали рѣководни длѣжности.

**ПОМНЕТЕ!**

**ВСѢКА БЪЛГАРСКА ФАМИЛИЯ ОТ 4 ДУШИ ТРѢБВА ДА ЗАПЛАТИ  
ПО 200 000 ЛВ. (ДВЕСТА ХИЛЯДИ ЛЕВА) СРЕЩУ ДЪЛГОВЕТѣ,  
НАПРАВЕНИ ВЪ НАШЕ ИМЕ ОТЪ КОМУНИСТИТѣ!**

## Становища на Българския Националенъ Фронтъ

„БНФ счита за необходимо да продължи своето съществуване и дейность въ емиграция. Както и до сега, той ще води своята борба въ името на България и българския народъ до пълното сваляне и унищожаване на комунизма. Новото на политиката на БНФ е решението постепенно неговата политическа дейность да се прехвърля въ страната.“

*(изъ Резолюцията на XXII конгресъ на БНФ, 11 и 12 Августъ 1990 год., Чикаго, САЩ)*

„Изпълнителниятъ Съветъ на БНФ потвърждава още веднажъ уставното становище за безусловно възстановяване на **ТЪР-НОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ**“

*(т. 14 от Резолюцията на БНФ, 9 и 10 Мартъ 1991 год., Чикаго, САЩ)*

„Ние не можемъ и нѣма никога да се отречемъ от земитѣ, които сж български, нито отъ населението, което е било и продължава да бжде българско“

*(т. 9 от Политическата програма на специалното заседание на Изпълнителния съветъ на Световния Централен Комитетъ на БНФ, състояло се на 9 и 10 Мартъ 1991 год., Чикаго, САЩ)*

„Отмѣняне на Законодателната система на България и всички закони, правилници, нормативни актове и документи, създадени след 9.IX.1944 год.“ *(т. 1)*

„Подвеждане подъ отговорность на всички ония, които сж вземали участие въ избиване и провеждане на масовъ тероръ чрезъ концлагери, затвори и интерниране“ *(т. 7)*

*(Политическата програма, приета на специалното заседание на И.С. на С.И.К. на БНФ на 9 и 10 Мартъ 1991 год., Чикаго, САЩ)*

„Вземайки подъ внимание обстановката въ България и като потвърждаваме, че БНФ здраво стои на своитѣ позиции, изразени въ Резолюцията, взета на заседанието на Ц.У.С. от м. Мартъ 1991 год., Конгресътъ на БНФ, заседаващъ на 6 и 7 Юний 1992 год. в гр. Чикаго, САЩ, прие следнитѣ

### Решения:

#### **А. По вътрешно политическата дейность**

1. БНФ предлага и ще се бори да бжде възстановена Търновската Конституция,

която бѣше незаконно отмѣнена отъ комунистическата властъ. За насъ тя продължава да бѣде основниятъ законъ на страната.

*(Двадесетъ и Трети Двугодишенъ Конгресъ на БНФ, състоялъ се на 6 и 7 Юний 1992 год., Чикаго, САЩ)*

## Резолюция

на XXIV Редовенъ Конгресъ на БНФ, проведенъ на 7 и 8 Маѣ 1994 год. въ градъ Ниагара Фолсъ, Канада

## Решения

### А. Вътрешно политическа дейность

Както в миналото, така и сега, БНФ изисква:

Възстановяване на *ГЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ*: промѣни въ държавни институции да ставатъ само по опредѣления в нея редъ.

Отмѣняне на всички закони, разпоредби, референдуми и конституции, наложени отъ комунистическия режимъ следъ 9-ти Септемврий 1944 год.

Пълно приложение на закона и поправ-

китѣ къмъ него за „обезщетяване на репресиранитѣ“.

Пълна отмѣна на наредбата-законъ за така наречения „Народенъ съдъ“ съ всички произтичащи отъ него последици.

.....

БНФ изисква да се признаятъ, легализиратъ и възстановятъ всички политически и граждански права на политическитѣ емигранти, живѣещи въ чужбина.

.....

БНФ изисква пълно разследване на виновницитѣ за стопанската катастрофа на България, на вложенията на бившия режимъ въ предприятия и фирми въ и извънъ границитѣ на страната, връщане на всички загребени държавни имуществва и строго наказание за виновницитѣ. Недопустимо е безнаказаното създаване на нова партийна класа отъ милионери, докато българскиятъ народъ изнемогва.“

### Б. По организационнитѣ въпроси

БНФ ще разширява своята дейность чрезъ създаване на клонове на организацията въ България, Бесарабия, Таврия, Молдова, Банатъ и Сърбия.“

*Лъчезаръ Тошевъ*  
Нар. представителъ

## СДС е предъ изпитъ

Последнитѣ избори въ Европа показватъ, че ако не се организиратъ добре, дѣснитѣ сили губятъ изборитѣ. Въ Полша разцепленията и взаимното омаскаряване на демократитѣ, водещи до забравяне на политическия противникъ, дадоха като резултатъ катастрофална загуба на изборитѣ за тѣхъ. Сжщото се случи въ Унгария, Гърция, а да не говоримъ за новитѣ независими страни на територията на бившия Съветски Съюзъ.

Имаше и две изключения. Въ Франция — моделътъ на голѣма дѣсна коалиция при властъ на социалиститѣ спечели. Въ Италия

управляващи бѣха христиан-демократитѣ, които почти изчезнаха отъ политическата сцена следъ изборитѣ и победата на социалиститѣ щеше да е неминуема, ако не се бѣше появилъ Берлускони съ неговия националенъ блокъ „Форца Италия“.

Шансътъ на България е, че може да анализира всичко това преди да дойдатъ новитѣ избори.

Първиятъ въпросъ въ нашия случай е: Кога ще бждатъ новитѣ избори? Има ли време за прегрупиране или не? Отговорътъ скоро ще е ясенъ.

Скандалитѣ въ СДС, които бѣха широко разпространявани отъ националнитѣ медии, доведоха до разочарования въ хората, които очакваха всъщностъ да бждатъ защитавани технитѣ конкретни интереси. Резултатитѣ въ Велико Търново и Сандански (Свети Врачъ) даватъ поводъ за сериозенъ размисълъ. Все още СДС има шансъ да обърне нѣщата въ своя полза, ако конфликтитѣ бждатъ спрени (и безъ това отъ тѣхъ никой не излиза победителъ — има само победени) и се обърне къмъ противника, съ който има стратеги-

чески различия — БСП-комунисти.

Но този шансъ изтича така, както пѣсъкътъ в пѣсѣчния часовникъ. И ако шансътъ не бжде уловенъ, СДС ще изчезне или ще се маргинализира (което е пакъ сжщото). И тогава ще бждем изправени предъ необходимостта да направимъ нѣщо ново, което да запълни политическия вакуумъ, или да оставимъ комуниститѣ да спечелятъ (с 10% от гласоподавателитѣ). Ето защо СДС е предъ изпитъ. *Сега!*

Милчо Спасовъ

## Партия на миналото

Отъ позицията си на основна парламентарна сила БСП(к) сътвори една твърде любопитна формула. Споредъ нея куклитѣ, изпълняващи министерски функции, не трѣбваше да бждатъ бивши или настоящи членове на стогодишната партия, или поне не много изтѣкнати такива. Защо нѣкогашната „славна“ партия се отказва отъ прѣко включване въ властта следъ режисираното отъ нея преструктуриране на парламентарното мнозинство? Това е просто повторение на хитрината съ „некомунистическото“ деветосептемврийско правителство. Но подобенъ трикъ днесъ не минава, а и събитията сега иматъ противоположни посоки, сравнени съ събитията отъ преди половинъ вѣкъ. Тогава комунизмътъ бѣше въ тотално настѣпление не само у насъ. Следъ като свѣтътъ го опозна на практика, днес той е напълно отреченъ и предсмъртни гърчове разтърсватъ последнитѣ комунистически бастиони като Куба и Северна Корея. Но нѣкои склерозирали бетонени глави у насъ продължаватъ да се надѣватъ на повратъ въ свѣтовнитѣ тенденции и до настѣпването на този илюзоренъ моментъ си отреждатъ ролята не на прѣки управници, а на кукловоди на не-

взрачни марионетки. Само че сега не е 1944 г., маскировачниятъ гримъ отдавна е отмитъ отъ сбрѣчканото лице на партията-старица. Свѣтовнитѣ руини на комунизма изпълватъ съ кошмари нездравия сънъ на нѣкогашнитѣ негови апологети. Заграбеното презъ годинитѣ все още е въ тѣхно владение, но съзрцанието му вече не е изворъ на радостъ. Съмнения и безпокойства сж замѣнили нѣкогашното безбурно самодоволство. Всички усилия сега сж насочени къмъ отлагане доколкото може идването на часа на истината! 16 000 от всичитѣ 20 хиляди началнически мѣста въ страната все още се заематъ отъ „роденитѣ“ за началници. Но тѣ се оглеждатъ въ всички посоки, мнозина ужъ се „деполитизиратъ“, други дезертиратъ, но на практика тѣзи властващи бивши и не съвсемъ бивши комунисти съставятъ ГРЪБНАКА на днешнитѣ остатѣци отъ „славната“ нѣкога партия. А иначе сегашната ѝ членска структура не е за завиждане. Надъ половината отъ членоветѣ на БСП (която е „изсушена“ до една трета отъ състава си презъ 1989 год.) сж въ пенсионна възраст! Независимо отъ „победитѣ“ при нѣколкото общински избори (Несебъръ, Велико Търново, Сандански)

гласувалитѣ за БСП презъ 1994 (въпрѣки остатѣцитѣ отъ желѣзна дисциплина) сж помалко въ абсолютни числа отъ гласувалитѣ за нея презъ 1991 год. 86 на сто отъ разреденитѣ редици на нѣкогашния „авангардъ на работническата класа“ не сж работници! На мѣстото на 30 напускащи партията днесъ постѣпва само единъ новъ членъ! Изчерпани сж почти напълно материалнитѣ и нематериални примамки, съ които се привличаха попълненията на партията-мафия. Отъ групата на учащитѣ пълнолѣтни младежи отъ 18 до 26-27-годишни, членове на БСП въ цѣлата страна сж всичко на всичко 920 души, или 1 на хиляда!

Независимо отъ лицемѣрнитѣ приказки и мазнитѣ усмивки, представата въ обществото за сжщността на комунистическата

партия (безъ огледъ на модернизиранитѣ й наименования) не е промѣнена въ благоприятна за нея посока. Тази представа е органично свързана съ кървави насилия, лагери и грабежи. Тя е нѣщо устойчиво и не може да се отбие като прѣски каль подъ обиленъ душъ. Безуспѣшни сж опититѣ да се изгради новъ обликъ на порочната стогодишница. Нови разклонения отъ стария прогнилъ дѣнеръ сж предварително обречени на провалъ, независимо отъ благовиднитѣ имъ наименования. Както и да ги представятъ, тѣ сж издѣнки отъ една партия на миналото! Нѣма какъ коренитѣ имъ да достигнатъ до благодатна почва. Не сжществува хладилникъ, който да ги съхрани за по-благоприятенъ моментъ. И най-свършенитѣ зимни спортни зали протичатъ, когато задуха южнякътъ.

## Историята не може да бѣде заличена!

(51 години отъ смъртъта на Н.В. Царъ Борисъ III)

Георги Спасовъ

Изминаха 51 години отъ Августовския день, въ който стотици хиляди разплакани хора съпроводиха Своя Царъ въ последния му пътъ.

Кого изпратиха тѣ?  
Властелина-мѣчителъ?  
Чужденеца-поробителъ?  
Диктатора-тиранинъ?

**НЕ!**

Цѣлъ единъ народъ тѣгуваше и изпращаше  
ТОЗИ, КОГОТО ОБИЧАШЕ!

ТОЗИ, В КОГОТО ВѢРВАШЕ!

ТОЗИ, В ЧИИТО РЪЦЕ БѢШЕ ПОВѢРИЛЪ СЖДБАТА СИ!

ТОЗИ, ЗА КОГОТО СЕ МОЛѢШЕ НА ВСЕВИШНИЯ:

„БОЖЕ, ЦАРЮ НА ЦАРЕТѢ,  
ДАЙ НА ЦАРЯ СВѢТЛИ ДНИ.“

Царь Борисъ III встѣпва на българския престолъ едва на 24 години, въ единъ отъ най-тежкитѣ дни въ историята на съвременна България. Непобедени по бойнитѣ полета, българскитѣ войни бѣха принудени да свиятъ бойнитѣ знамена, развѣвани въ бранъ и за обединението на останалитѣ подъ чужда власть български земи и българи. Наложениятъ ни от Великитѣ сили Ньойски договоръ откъсна и нови територии отъ Отечеството ни.

Прекаралъ петъ години по бойнитѣ фронтове като офицеръ, съучастникъ на войнишкитѣ страдания, изживѣлъ ужаситѣ на войната, НВ Царь Борисъ III съ встѣпането си на престола отдава сили, знания и енергия да запази народа си отъ бждещи войни. И ако бждемъ справедливи, трѣбва да признаемъ, че въ жизнения си пѣтъ Той успѣ.

Извеждайки народа и страната ни отъ драматичното следвоенно десетилѣтие, съпѣтствано съ метежи, преврати и репресии, НВ Царь Борисъ III овладѣ държавното кормило и стабилизира вътрешния животъ въ България. Запазвайки гржданския миръ, Той насочи усилията си въ дипломатическа дейность, целяща осъществяване на националнитѣ идеали на България по миренъ политически пѣтъ.

Въ резултатъ на тази политика, миръ въ страната и международни договорености въ интересъ на България, на 7 Септемврий 1940 год. Южна Добруджа се присъедини къмъ майката Отечество по силата на Крайовската спогодба. По-късно, притиснатъ отъ разположението на политическитѣ сили въ Европа, но вѣрен на обета си да не въвежда народа въ война, Той предприе редица смѣли, рисковани и прагматични стѣпки въ тази насока. Тукъ мненията сѣ противоречиви за това доколко тѣзи ходове сѣ били едни отъ най-сполучливитѣ. Но нека въ преценкитѣ си не отдѣляме събитията и ги разглеждаме само като отдѣлни факти, а ги поставяме въ връзка съ цѣлата тогава международна си-

туация. Несериозно е да се говори, че малка тогава България, съ не до тамъ съвременна въоръжената си армия би могла да спре или укаже съпротива на нѣмскитѣ войски, разположени на лѣвия брѣгъ на р. Дунавъ по нашата граница. Такава политическа стѣпка би означавала страната ни да се превърне въ пепелища и народътъ ни да изживѣе съ нищо неоправдани мъки, страдания и хиляди невинни жертви. Тази бойна машина помиташе всичко по пѣтя си и сѣеше ужасъ и смъртъ. Тя, за броени дни наредъ съ Дания, Белгия и Холандия разби линията „Мажино“ на френско-германската граница, разгроми съвременна въоръжената френска армия и съ огънь и кръвъ овладѣ Франция. Никакви гаранции и отъ никого въ този исторически моментъ не можеха да гарантиратъ цѣлостта и мирния трудъ на народа ни, така, както гаранциитѣ не спасиха и съседна Югославия и Гърция. За този моментъ политиката на НВ Царь Борисъ III спаси България отъ ужаситѣ на войната. Пакъ на тази прагматична политика на Негово Величество се дължи и фактътъ на неучастието на български войски на Източния фронтъ, нѣщо, което не направиха нито Полша, нито Унгария, нито Чехословакия, нито Румѣния, които участваха съ доброволчески баталиони, а Румѣния и съ редовна армия. Исторически фактъ е, че България на 1 Март 1941 год. се присъедини къмъ Тристранния пактъ (Германия, Италия и Япония). Но исторически фактъ е и това, че на 19 Април 1941 год. Негово Величество, извиканъ въ главната квартира на Хитлеръ, му отказа да изпрати войски на Източния фронтъ, като алтернативно българската армия (5-та армия) пое охранителни и ограничено административни функции въ освободенитѣ отъ чуждъ гнетъ български земи Македония, Западнитѣ Покрайнини и Тракия, отнети ни по силата на Берлинския Конгресъ. Това по своята сжщность представлява обединението на всички българи въ своитѣ етнически и поли-

тически граници. За това и съ право Негово Величество Царь Борисъ III бѣше наречень *ЦАРЬ ОБЕДИНИТЕЛЬ*. Тенденциозно и противоречашо на историческите факти е твърдението, че наши войски сж осществявали окупационни функции на сръбска и гръцка територия. Не отговаря на истината и това, че съ съдействието на нашата администрация въ тѣзи земи сж изпратени македонски и бѣломорски евреи въ лагерите на смъртта. Това е било въ изключителната юрисдикция на германските войски, които сж навлезли тамъ по силата на военни действия и върховната власт до края на войната и сключването на следвоенните мирни договори е принадлежало на тѣхъ. Че това е така, говори красноречиво фактътъ, че отъ предѣлитѣ на България, тамъ кждето българската администрация е упражнявала ефективно своите функции, нито единъ български еврейинъ не е изпратенъ на смъртъ. Това сжщо е резултатъ на политиката на НВ Царь Борисъ III.

За тази своя политика, на животъ, отдаденъ изцѣло на българския народъ, **БЕЗЪ ОГЛЕДЪ НА ВѢРА, НАРОДНОСТЪ И ПОЛИТИЧЕСКА ПРИНАДЛЕЖНОСТЪ, НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЬ БОРИСЪ III ЗАПЛАТИ СЪ ЖИВОТА СИ.**

Отъ основаването на България и до трагичната за България 1944 год., респективно 8 Септемврий 1946 год., историята на българския народъ е неразривно свързана съ историята на българските царе. Колкото до 46-те години „Република“, въ исторически аспектъ този периодъ е реалностъ и е смѣхотворно да бжде отричанъ, въ правно легитименъ, обаче, не.

Въ правната сфера и днесъ България е конституционна, съ народно представителство (по Търновската Конституция) *МОНАРХИЯ*. И продължителъ на дѣлото на О, Бозе почившия Царь Борисъ III е Негово Величество Симеонъ II — Царь на България.

## Слово в честъ на Царь Борисъ III

(произнесено отъ Давидъ Щраслеръ  
въ Б'наи Бритъ Центъръ, Нью Йоркъ,  
18 Май т.г.)

Още отъ дните на първия Йерусалимски храмъ, евреи сж живѣли тамъ, кждето е днешна България. Тѣ винаги сж се радвали на по-добра сждба отъ тази на евреите въ други европейски страни.

Това е било ясно на нацистите и е изразено въ едно писмо, изпратено до Берлинъ отъ София на 5 Априль 1943 год. „Всеки единъ, който е запознатъ съ условията въ България, трѣбва да е наясно, че съ приближаването на момента за транспортация на евреите, ще се явятъ и проблеми ..... въ България не съществува еврейски въпросъ въ този смисълъ, въ който съществува въ Германия. Тукъ, за разлика отъ Райха, не съществуватъ идеологичните и расови предпоставки, които биха могли да убедятъ

българския народъ въ необходимостта за нѣкакво разрешение на еврейския въпросъ.“

Ролята на Царь Борисъ III и българския народъ въ спасяване живота на тѣхните еврейски съграждани по време на Холокоста все още не е всеобщо известна. До голѣма степенъ животътъ на 50 000 евреи въ България се дължи на решителните мѣрки, взети отъ покойния Царь Борисъ.

Царь Борисъ показва, че дори въ една страна въ съюзъ съ Германия презъ Втората Свѣтовна Война, животътъ на евреите може да бжде спасенъ. За разлика отъ сждбата на евреите, живѣещи въ повечето отъ страните, доминирани отъ Хитлеръ, почти всички евреи в България бѣха спасени.

Това бѣ постигнато, тъй като Царь Борисъ III и българитѣ, докато отъ една страна, подъ натиска на Хитлеръ, приеха нѣкои противоеврейски закони, отъ друга — смѣло се противопоставиха на нацисткитѣ опити за депортиране на еврейтѣ въ лагеритѣ на смъртта. Следъ приемането на противо-семитскитѣ закони, лично Царь Борисъ е извикалъ Софийския Рабинъ Д-р Ашелъ Хананелъ, за да му обясни новия законъ и последствията за еврейтѣ. Нациститѣ не сж били доволни отъ това — германскитѣ посланици въ България — Адолф-Хайнцъ Бекерле, е подалъ протестно писмо.

Съпротивата е обхванала цѣлия народъ, воденъ отъ Царь Борисъ и включваща църквата съ митрополитъ Кирилъ и митрополитъ Стефанъ, работницитѣ по градоветѣ и селянитѣ по селата.

Вмѣсто да депортиратъ еврейтѣ, както нациститѣ сж изисквали, тѣ сж били изпратени като работници въ вжтрешноститѣ на страната. По този начинъ тѣ сж били запазени сжщо и отъ бомбардировкитѣ, при които много отъ тѣхнитѣ домове въ градоветѣ сж били разрушени.

Съ спасяването на еврейтѣ България остана вѣрна на своята историческа традиция, защото антисемитизъмътъ тука никога не е ималъ тази подкрепа, която е ималъ въ други европейски страни. Нито пъкъ народътъ се е смѣталъ за расово чистъ. Като следствие на това, когато България доби свободата си въ 1878 год., на ев-

рейтѣ сж били дадени пълни и равни права.

Въ първитѣ месеци на 1943 год. Царь Борисъ влиза въ тайна връзка съ западнитѣ сили.

На 14 Августъ 1943 год. Царь Борисъ III бѣ повиканъ отъ Хитлеръ въ Германия. По време на тази среща Царьтъ още веднажъ се противопоставилъ на Хитлеровитѣ искания да се пратятъ български военни части на Руския фронтъ и е отказалъ да бждатъ депортирани българскитѣ евреи съ обяснението, че сж необходими да строятъ пжтища и желѣзопжтни линии въ България.

Две седмици по-късно, на 28 Августъ, Царь Борисъ почина на 49-годишна възраст. Спекулации за причината на неговата смъртъ сжществуватъ и до днесъ и нѣкои историци сж на мнение, че Той е билъ отровенъ по заповѣдъ на Хитлеръ.

Презъ 1944 год., съ разпадането на германцитѣ, българското правителство бързо отмѣни противоеврейскитѣ закони и тѣ добиха пълнитѣ си права.

Половинъ вѣкъ отмина отъ тѣзи сждбоноси години. Ние съ признателность чувствуваме единъ Царь и единъ Народъ, които ни помогнаха.

Преди 50 години свѣтътъ бѣше тъменъ за европейскитѣ евреи. И въ тази тъмнина имаше пролуки отъ свѣтлина — мъже и жени, които имаха смѣлостта да съчувствуватъ и помогнатъ.

Царь Борисъ бѣше една такава свѣтлина въ мрака.

## Remarks in Honor of

### King Boris III of Bulgaria

#### Moral Statesman Award

May 18, 1994 — 8:30 am  
B'nai Brith Headquarters, New York

Presentor  
David H. Strassler  
Chairman of the National Executive Committee  
of the  
Anti-Defamation League

Receiving the Award  
**His Majesty King Simeon II of Bulgaria**

**Presentation to King Simeon II**

**Remarks for David Strassler —  
 May 18, 1994**

Since the days when the first temple stood in Jerusalem, Jews have lived in what is now Bulgaria. They always enjoyed a better situation there than Jews living in other European kingdoms. Nazi awareness of this special situation was evident in a letter sent of Berlin from Sofia on April 5, 1943.

„Anybody who is familiar with conditions in Bulgaria must realize that as the time draws near for the „transports“ of the Jews, there will be problems...the Jewish Question does not exist in Bulgaria in the sense that it does in Germany. The ideological and racial prerequisites for convincing the Bulgarian people of the urgent need for a solution of the Jewish Question as in the Reich are not to be found here.“

The role of King Boris III and the people of Bulgaria in saving the lives of their Jewish fellow citizens during the Holocaust has never been fully told. To a great extent, the survival of the entire community of Bulgaria's 50 000 Jews can be attributed to the decisive measures taken by the late King Boris III.

King Boris III demonstrated that, even in a country allied with Germany in World War II, lives of the Jews in its population could be saved. Thus, unlike Jews living in most of the countries dominated by Hitler, the Jews of Bulgaria, many of whom descended from families that settled there in the first century of the common era, were almost all saved.

This was achieved because King Boris III and the Bulgarians, while yielding to Hitler's pressure on the passage of anti-Semitic laws, courageously resisted Nazi efforts to have Jews deported to the death camps. When the anti-Semitic laws were passed, King Boris III personally summoned the Chief Rabbi of Sofia, Dr. Asher Hananel, to explain the new law and its implications for the Jews. The Nazis were disturbed by the King's action and the German envoy to Bulgaria, Adolf-Heinz Beckerle, registered a protest.

It was resistance that involved the entire people, led by King Boris III and included the clergy, most notably the Metropolitan Kiril and Metropolitan Srefan of the Bulgarian Orthodox Church, the workers in the cities, and the peasants on their farms.

Instead of deporting its Jews as the Nazi murderers kept demanding, the country transported its Jews from the cities in which they lived to rural areas in which they became a labor force. Thus, the Jews were also spared the massive allied bombing raids which were devastating their former homes in the country's major cities.

In acting to save its Jews, Bulgaria was true to its historic tradition because anti-Semitism never developed the kind of foothold there as it did in other European countries. Nor did the people consider themselves racially pure. Consequently, when the Bulgarians became independent in 1878, Jews were granted full and equal rights.

Early in 1943, King Boris sent sector peace feelers to the Allies. On August 14, 1943, King Boris III was summoned by Hitler to Germany. During the meeting, the King again rebuffed Hitler's repeated requests to supply Bulgarian troops for the Russian front and refused the deportation of Bulgaria's Jews, claiming that he needed them for the building of roads and railway lines in Bulgaria.

Two weeks later, on August 28, King Boris died at the age of 49. Speculation about the cause of his death persists to this day, and some historians believe that he was poisoned on Hitler's orders.

In 1944, as the Nazi legions were crumbling, the Bulgarian government responded quickly to allied suggestions and repealed its anti-Jewish legislation. Once again, Jews had the same rights as every other citizen in Bulgaria.

Almost a half a century has passed since those fateful years. We of the Jewish Foundation for Christian Rescuers and the Anti-Defamation League acknowledge and honor a King and a people that cared.

Fifty years ago the world went dark for European Jewry. Yet within that darkness, there were particles of light — men and women who had the courage to care and make a difference. King Boris III was one such light in the darkness. This morning we are here to honor and recognize his efforts on behalf of Bulgarian Jewry.

The menorah in Jewish tradition represents the triumph of goodness over evil, of light over darkness. I can think of no symbol, within Jewish tradition, more fitting to commemorate the deeds of King Boris III than the menorah.

It is with honor that I would like to present this Agam Menorah, a symbol for the Jewish people, of light and freedom, to King Simeon II, son of the late King Boris III.

King Boris III was truly a statesman of the highest caliber, whose humanity and goodness we recognize today.

*Здравка Спасова*  
юристъ

Въ чл. 4 от глава II на Търновската Конституция е казано:

„Българското Княжество (от 11.07.1911 год. царство-б.м.) е монархия наследствена и конституционна съ народно представителство.“

Очевидно съдържанието, което е вложил законодателят въ този текстъ, излиза извън рамките на средновековните виждания за неограничената власт на монарха и съобразявайки се съ действащите тогава либерални конституции, възприема идеята за монархия — наследствена, конституционна и парламентарна, като форма на държавно управление на новоосвободената българска държава. Наследствеността е уредена отъ чл. 24, глава V. Първоначалниятъ текстъ отъ 16.04.1879 год. е измѣненъ на 15.07.1911 год. и гласи:

## Формата на държавно управление по Търновската Конституция

„Царското гостойнство е наследствено въ мъжката низходяща права линия по реда на първородството му.“

Отъ казаното до тукъ следва:

1. Че България е монархия — наследствена.
2. Че е конституционна.
3. Че е съ народно представителство.

Тази конституция отъ създаването ѝ до днесъ не е отмѣнена, така както изискватъ разпоредбите на чл.чл. 167, 168 и 169, глава XXII и за това отъ правна гледна точка ТЯ и днесъ продължава да действа и е основенъ законъ на България. Другъ е въпросътъ, че следъ 09.09.1944 год. е противоконституционно отмѣнена и е установена въ страната републиканска форма на държавно управление. Затова и напоследъкъ все по-често

се говори всрѣдъ народа *РЕПУБЛИКА ИЛИ МОНАРХИЯ*. Това не е нито случайно, нито „пълзящ монархизъм“ и е несправедливо да се втѣпява отъ нѣкои срѣди, че съ повдигането на този въпросъ се цели да бѣде отклонено вниманието отъ тежката духовна, политическа и икономическа криза, въ която се намира обществото ни и невъзможността да излезем отъ нея следъ полувѣковната тоталитарна републиканска власт. Не е вѣрно сѣщо така, че съ повдигане на този въпросъ се цели дестабилизиране на проходащата въ времето демокрация или спиране на реформитѣ. Не е вѣрно и това, че се иска реставрация въ най-грубия смисълъ на тази дума. Искането за възстановяване на конституционенъ правовъ редъ, който е билъ погазенъ, не е равнозначно на реставрация, и това трѣбва ясно да бѣде разбирано отъ всички. *ИСТИНАТА* е въ това, че все повече обществото се убеждава, че републиканската форма на държавно управление не е въ състояние да се справи с предизвикателствата на постоталитарния периодъ и обръща погледъ къмъ незаконно премахнатата Търновска Конституция. Народътъ по своя вътрешна интуиция търси онзи рационаленъ моделъ, който безъ социални сътресения, безъ демагогия да проведе социалнитѣ реформи и да начертае ясно пътя на икономическото ни развитие, гарантиращо справедливо разпрѣделение на богатата и не на последно мѣсто **ВИСОКА ПОЛИТИЧЕСКА СТАБИЛНОСТЪ**.

Кой би могълъ да осигури този именно моделъ?

Въ възстановената Търновска Конституция народътъ вижда нравственитѣ, икономическитѣ, социалнитѣ и политически принципи, така необходими за днешния исторически моментъ.

### **ЗАЩО?**

Защото наследствената монархия, като форма на държавно управление, гарантира приемствеността и изключва боричканията при изборъ на върховната държавна властъ.

Тя не е свързана съ нито една разцвѣтка отъ политическия спектъръ, поради което не може да стане оржие в ржцетѣ на една група, което въ крайната си цель води облагодетелствуването и за смѣтка на народа. За монарха съгласно Търновската Конституция има само Български Народъ **ВЪ СВОЕТО ПОЛИТИЧЕСКО МНОГООБРАЗИЕ, НА КОЕТО ТОЙ Е РЕГУЛАТОРЪ И ОБЕДИНИТЕЛЪ ВЪ ИМЕТО НА БЪЛГАРИЯ**. Последнитѣ десетилѣтия показаха, че погазването ѝ пречи на прогреса, задушаваше социалния животъ и благоприятства за нечистоплѣтни домогвания къмъ властта, които ни повече, ни по-малко рефлектиратъ негативно върху правата и свободитѣ на гражданитѣ. Така стана и съ преврата на 09.09.1944 год., когато чуждата намѣса и предварителното решение на великитѣ сили ни поставиха въ сферата на комунистическото влияние, разрушиха социалния конституционенъ правовъ редъ и поставиха цѣлъ единъ народъ на колене, да служи на чужди на родината ни интереси. Народното представителство формално бѣше избирано, а фактически назначавано отъ разнитѣ централни комитети и политбюра, което нѣмаше нищо общо съ прогласения отъ Търновската Конституция парламентаризъмъ. Тя, Търновската Конституция, бѣше погребана, за да даде пътя на правото на силния да се разпорежда съ честта, живота и имота на онемелия отъ страхъ народъ. Защо днесъ се очудваме, че той се обръща отново къмъ нея. **ДА, ТОВА Е ТАКА, ЗАЩОТО ТЯ Е НЕГОВА ВѢРА И ВЪ НАСТОЯЩЕ, И ВЪ БЪДЕЩЕ!**

Тукъ, нека ми бѣде позволено да кажа, че формата на държавно управление по Търновската Конституция, не на последно мѣсто, е свързана съ многовѣковната история на българитѣ.

Съ искането за възстановяване на Търновската Конституция несериозно е да се мисли, че безогледно ще бѣде отхвърлено положителното и поголовно ще бѣдатъ отрицателни полезни социални мѣроприятия отъ

близкото минало. Напротивъ, съ възстановяването и осъвременяването ѝ тя ще бжде мощенъ лостъ, способенъ да запази спокойствието на народа ни, да прегради пътя на анархията и безправието и да сложи бариера предъ безогледнитѣ домогвания за заграбване на властта. Безспорно, тя ще бжде и безпощадна къмъ тѣзи, които сж действали, нарушавайки я грубо и ще носятъ отговорността съгласно нея.

Въ заключение, бждещето на България безъ възстановяването на Търновската Кон-

ституция и предвидената отъ нея форма на държавно управление, води до непредсказуеми политически авантюри и въ последна смѣтка до диктатура. Съвързането за възстановяване на Търновската Конституция съ изчакване „народътъ да се освободи и свободно да каже думата си“ е отлагателно за едно бждещо несигурно събитие и е „измислица“ на хора, които поставятъ на карта бждещето на България съ огледъ на своитѣ лични смѣтки.

## ЛИКЪТЪ ИМЪ:



### ... Беровъ

Името му е Любенъ Беровъ. Доскоро министъръ-председател на България. Преди това лакей на Живковъ и Павелъ Матевъ.

Презъ 1984 год. Проф. Д-ръ Беровъ, заедно съ Проф. Д-ръ Симеонъ Дамяновъ посещаватъ Австралия. Официалната имъ задача е да направятъ проучвания за историята и икономиката на тази далечна страна, а фактическата — да събиратъ сведения за българската емиграция, за политическитѣ имъ прояви и начинитѣ, по които тя да бжде обезвредена. Най-долни доноси правятъ г-да Проф. докторитѣ срещу членове на здравата национална българска емиграция, които оставиха мило и драго, за да се спасятъ отъ комунистическата тирания. Дългата ржка на партията, чрезъ вѣрните си слуги, се помъчи да ги достигне и тамъ.

Ето какво пишатъ господата Беровъ и Дамяновъ въ издадената 1986 год. въ тиражъ отъ 300 броя (вѣроятно толкова екземпляра

сж били необходими на службитѣ) книга „Българитѣ въ Австралия“:

„Антикомунистическата емиграция овладява църковното настоятелство и се опитва да го използва за политическите си цели.

В църковното настоятелство влизат бившия офицер Иван Денчев (председател), Петър Петров (секретар), Иван Грозев (касиер), а негови членове са Виктория Забуковац, Георги Начков, Стоян Василев, Ганчо Лазаров, Никола Байкушев, Миланка Петрова, Любен Петров и Бойка Манасиева. Реакционерите обсебват и ръководството на хора към църквата. В него влизат Марин Маринов (секретар), Петър Петров (зам.-секретар), Ганчо Лазаров (касиер), Панайот Гугушев (зам.-касиер), а негови членове са Атанас Атанасов, Никола Байкушев, Джордж Бенет, Джон Бенет, Иван Денчев и Христо Караманов. Почти всички са напуснали страната поради извършени политически престъпления

преди или след 9 септември 1944 г., а някои са извършили убийства.“

Ако г-нъ Проф. Беровъ все още се смѣта за академикъ, нека даде доказателства за извършенитѣ „политически престѣпления и убийства“ отъ споменатитѣ български емигранти. Може би за него да бѣдешъ антикомунистъ, да милѣешъ за своя народъ и Родина, да мразишъ тиранията, да изберешъ свободата — както това направи собствениятъ му синъ — е престѣпление! Ако тѣзи хора за своето родолюбие заслужаватъ нѣкакво наказание, какво заслужава той за хаоса, мизерията, беззаконието, което неговото дорочно правителство донесе на България?

Беровъ дава съвети какъ да се подготви завладяването на църквата отъ страна на Софийскитѣ атеисти, „за да се вземе отъ ръцете на главорѣзите .... Хаджиивановъ и неговата група“.

Тази тактика успѣ на много мѣста, където има български църкви. Следитѣ на вражда, раздѣла и омраза, насаждани и подклаждани отъ комунистически агенти, съществуватъ и до днесъ, защото все още има хора, които не могатъ да повѣрватъ, че комунистъ може да бѣде предрешенъ като

свещеникъ и че Максимъ следва „победния маршъ на съветскитѣ богатири“, както се казва въ едно послание на св. Синодъ, подписано отъ него.

Българската емиграция въ Аделаида - Австралия, благодарение на хора като г-дата Иванъ Денчевъ, Тодоръ Хаджиивановъ, Петъръ Петровъ отъ Българския Националенъ Фронтъ, заедно съ тѣзи отъ БЗНС, църквата „Св. Петка“ и Българското Културно-просвѣтно Дружество успѣха да запазятъ високо българския националенъ духъ и активно участвуваха и участвуватъ въ борбата на нашия народъ за свобода и демокрация. Благодарение на общитѣ усилия и единение на българската колония, тя разполага съ свой църковенъ домъ и здание съ два салона. Въ тѣхъ децата се учатъ на родния езикъ, тамъ се поддържатъ нашитѣ народни традиции и празненства съ кръшни хора и танци. Само „академици“ съ подчинени на ком. партията мозъци могатъ да нарекатъ тѣзи прояви „антибългарски“, а ръководителитѣ „главорези“ и „престѣпници“.

До кога ще търпимъ подобни хора да ръководятъ нашата страна и опредѣлятъ нейната съдба?

## Изопачена историческа истина

Подъ това заглавие, още преди две години, въ изданието на българо-австралийското дружество „Родина“ г-нъ Георги Костовъ протестира противъ поставяне името на България на единъ камененъ паметникъ, посветенъ на загиналитѣ евреи. Означени сж имената на държавитѣ, които сж съдействували на Хитлеръ въ избиването на евреитѣ. Паметникътъ се намира в гробищата „Карлтонъ“, Мелбърнъ — Австралия.



Тази година въ Лосъ Анжелосъ, Калифорния, Еврейскиятъ Националенъ Фондъ уреди тържествено чествуване на Царъ Борисъ III за спасяването на българските евреи. Отъ името на българския народъ и отъ името на своя починалъ баща, Царъ Симеонъ II прие наградата на Еврейския Почетенъ Легионъ. Историческа истина е, че българското еврейство бѣ запазено отъ унищожение и дори въ края на войната тѣхниятъ брой бѣ по-голямъ, отколкото въ началото. Еврейскиятъ Националенъ Фондъ ще създаде гора въ Израелъ въ знакъ на благодарностъ за спасяването на **50 000** български евреи.

Явно е несъответствието на историческата истина съ издълбания надписъ на паметника въ Карлтонъ.

Преди четири години явенъ страхъ бѣ обхваналъ българскитѣ комунисти. Тогава, въ своето престъпно съзнание, тѣ очакваха да имъ се случи това, което тѣ и тѣхнитѣ „славни“ другари извършиха на и следъ 9 Септемврий 1944 год. Но нито единъ убиецъ не бѣ наказанъ, не бѣ дори подведенъ подъ отговорностъ. На нито единъ отъ палачитѣ въ конц.-лагери, звѣроветѣ-мъчителите по затвори и милиционерски мазета не бѣ нанесенъ побой, не бѣ запалена дори и къщата. Истинскиятъ българинъ се показва по-демократиченъ и съзнателенъ, отколкото можеше да се очаква — той се надѣваше законътъ и демократичното правосъдие да си кажатъ думата.

А какво стана? По едни или други причини, демокрацията се оказа неподготвена, нерешителна или, може-би, безсилна въ борбата срещу терористичния тоталитаризъмъ.

Сега, Септемврий 1994 год., комунистичѣ надигатъ глава. Явяватъ се комитети за празнуване на „свѣтлата дата“, публикуватъ

Въпрѣки протеститѣ на българитѣ предъ Еврейството въ Мелбърнъ и Еврейския Националенъ Каселъ, името на България все още не е заличено, като това продължава да хвърля незаслужено петно на нацията ни.

Ние вѣрваме, че нашитѣ сънародници-евреи, които не веднажъ сж показвали своята привързаностъ къмъ общата ни Родина, ще направятъ всичко възможно, щото честта на България всрѣдъ неведующитѣ въ Мелбърнъ да бжде възвърната и истината да се знае. Името на България трѣбва да бжде заличено отъ този паметникъ.



## „Славни партизани“

се „документи“ за въоръжената борба на групички терористи отъ времето преди края на войната, когато грозѣща опасностъ бѣ надвиснала надъ България.

Че тѣзи групи бѣха терористични, може всѣки да се убеди отъ едно обръщение на т.н. Щабъ на партизанския отрядъ „Васил Левски“, публикуванъ въ една „документална поредица“ на Ц.С. на БАС и в. „Жарава“, 1994 год.:

„ВОЗ Ви предупреждава:

Не претърсвайте щателно горите, полето и селата!

Движете се само по обитаемите пътища и пътеки!

Носете пушките през рамо или на ремък, в противен случай ще стреляме без предупреждение!

Не ходете на нощен патрул!

Не се движете нощем по улиците, по кръстовищата, иначе ще стреляме!

Не предупреждавайте с изстрели за видени партизани, защото ще Ви впишем в списъка на прегателите!

Нито един, който тормози, бие и убива наши близки и наши познати, няма да отбежне куршума ни.

На всеки, който не изпълнява заповедите на началството си, ще бъде гарантиран животът.

Коя държавна власт не би взела мърки срещу подобни заплахи и провокации? „Не се движете нощемъ ... иначе ще стреляме“ — мислѣха ли тѣ, че „противникътъ“ нѣма да стреля?

Ясно е, че жертвитѣ, които комунистичѣ дадоха, сж резултатъ на собствения имъ терористиченъ нагонъ и бандитизъмъ. Въ сжщата публикация по случай 50-годишнината отъ 9 Септемврий виждаме изразъ на болна фантазия:

„За периода 1941-1944 сж убити 9 140 партизани и 20 700 ятаци и помагачи.“ На друго мѣсто въ този брой даваме препечатка от сжщата „Жарава“ отъ 1992 год., споредъ която, по области, отъ 1923 год. до Септемврий 1944 год. общиятъ брой на убити „антифашисти“ е 3 895 души!

Достатъчно много сж документитѣ, които рисуватъ истинска картина на разбойническия характеръ на комунистическитѣ партизани. А доказателства за точния брой на тѣхнитѣ жертви, убити при лице срещу лице схватки съ редовната власт, а не отведени „за малка справка“ и заровени въ незнайни гробове, което бѣ тѣхна рутина по-късно, даватъ и тогавашнитѣ власти, неоспорвани отъ комунистичѣ.

## Сведения за Американския Университетъ въ България



Американскиятъ Университетъ в България сжществува вече три години и продължава да бжде единъ специаленъ, несравнимъ възпитателенъ институтъ. Задачата му е да даде възпитание въ американски стилъ на демократичната младежъ отъ Източна Европа. Университетътъ се гради върху бъл-

„В правителствена информация се съобщава, че от 25 април до 26 юни 1944 г. сборен отряд преследва партизани и резултатите са следните:

- убити партизани при бой в Балкана — 59
- заловени живи и в последствие убити при опит за бягство — 54
- изпратени на Соф. окол. управл. — малолетни ремсисти за изпращане на работа — 9
- заловени и убити ятаци — 25
- заловени ятаци и дадени под съд — 18
- въгворени ятаци — 18
- изпратени ятаци във войск. части — 2.“

Това сж жертвитѣ въ месечитѣ на най-активната партизанска дейность!

Сжщо така се даватъ и тѣзи сведения:

Партизански баталионъ „Петко Напетоу“ — формиранъ Августъ 1944 год.

Партизански отрядъ „Василь Левски“ — формиранъ 10 Юний 1944 год.

Партизански баталионъ „Василь Коларовъ“ — формиранъ 27 Августъ 1944 год.

Това са „славнитѣ“ партизани — нѣколко дена преди правителството на България да обяви война на Германия, тѣ излѣзоха да се борятъ срещу своя народъ въ изпълнение на заповѣдитѣ на Московскитѣ си господари.

Споменътъ отъ акта на 9 Септемврий 1944 год. буди само отвръщение и погнуса отъ хората, които го извършиха, и дълбока тжга и вѣчна почитъ къмъ тѣхнитѣ жертви.

гарската и американската традиция за свобода на разискванията и изявите. Той е частенъ колежъ съ квартири за студентитѣ, съ подобрани академични насоки. Програмитѣ и дисциплинитѣ се зачитатъ въ САЩ подъ ведомството на Университета въ Майн, САЩ.

Академичното ниво на студентитѣ е

високо, доста надъ срѣдното ниво. Въ момента следватъ 550 студенти, 90% отъ които сж българи. Останалите сж отъ съседнитѣ страни, както и отъ Скандинавскитѣ държави и САЩ. Университетътъ предлага квартири, менза и възможности за забавни и други прояви. Такситѣ сж умѣрени, пълната цена за семестъръ е \$ 4650, отъ които \$ 3750 сж за университета и професорското тѣло, а \$ 550 за пансионъ, а останалитѣ \$ 350 за книги и други. Въ случай на нужда се отпускатъ стипендии. Застѣпени сж следнитѣ предмети:

**икономика, финанси и търговия,  
компютърни науки, английски,  
история, журналистика  
и масова информация,  
политически науки —  
международни връзки  
и Източно-европейски  
изследвания.**

Жилищнитѣ помещения сж три вида. Тѣ съдържатъ перални, трапезария за закуска, обѣдъ и вечеря, почивни зали съ телевизия и други. Библиотеката има кюмпютри съ

достѣпъ за размѣна сведения на микро-филмъ. Извънакадемичнитѣ прояви обхващатъ издаването на вестникъ, радиостанция, спортенъ клубъ, събрания на студентитѣ и туристически излети.

Приемането в университета става на базата на редовни студенти, чрезъ прехвърляне отъ други университети или временни студенти. Условиата за прехвърляне могатъ да бѣдатъ получени отъ съветника по международни въпроси.

Нови студенти, които искатъ да се запишатъ за пълния 4-годишен курсъ, трѣбва да представятъ следнитѣ документи: удостоверение за финансова възможностъ за цѣлия периодъ, TOEFL, SAT, удостоверение за предишно следване, три препоръчителни писма. Изискватъ се най-малко 550 точки по TOEFL за познания по английски езикъ.

Молбитѣ за есенния семестъръ трѣбва да бѣдатъ подадени най-късно до 1 Юний, а за пролѣтния — до 1 Ноемврий. Списъкътъ на приетитѣ се обявява въ следващитѣ два месеца.

Молби за записване могатъ да се получатъ отъ:

**Dr. Lyhdell Grey**  
**AVGB**  
**1750 K Street N.W.**  
**Washington DC 20006, USA**  
**мел. 202-8572340**  
**fax 202-85723342**

## ПИСМА ОТ ЧИТАТЕЛИ

*Тодоръ Доновъ,  
Мелбърнъ, Австралия*

*Моето село и Кулска околия  
през 1950-тѣ години*

Малко останаха хората, които преживѣха тежитѣ събития въ Кулския край през 1950-тѣ години. А това сж събития, които не трѣбва да бѣдатъ забравени. Тѣ засягатъ хора, които си дадоха имота, семейството и живота въ защита на своитѣ села. Историята трѣбва добре да ги прецени и отсѣди.

Въ борбитѣ презъ 1850 год. селянитѣ отъ Северозападния и Кулския край извоюваха разпредѣление на земята и даването ѝ за частно стопанисване. Сто години по-късно, презъ 1950 год.тѣ се бориха да си запазятъ

които си дадоха имота, семейството и живота въ защита на своитѣ села. Историята трѣбва добре да ги прецени и отсѣди.

Въ борбитѣ презъ 1850 год. селянитѣ отъ Северозападния и Кулския край извоюваха разпредѣление на земята и даването ѝ за частно стопанисване. Сто години по-късно, презъ 1950 год., тѣ се бориха да си запазятъ земята отъ насилното им вкарване въ Т.К.З.С. Съпротивата бѣ водена по два начина — единиятъ бѣше мирниятъ и демократиченъ, чрезъ избори и протести, а другиятъ — неподчинение, въоръжена борба и нелегалностъ. Мирниятъ бѣше до 1946 год., когато на изборитѣ за Велико Народно Събрание се борѣха две партии. Едната — комунистическата, която искаше да наложи диктатура на пролетариата, унищожаване на частната собственостъ и еднопартийно управление, подобно на Съветския Съюз. Другата — Б.З.Н.С. съ водачъ Н. Петковъ, която се бори за пълна неприкосновена частна собственостъ и запазване на Търновската Конституция — една отъ най-демократичнитѣ въ Европа.

Борбата бѣше жестока. Въ всѣко село хората искаха да си запазятъ земята, добитѣка и инвентара и се организираха въ земеделскитѣ опозиционни дружби, които по численостъ биеха комуниститѣ въ всѣко село. Но въ рѣшетѣ на комуниститѣ бѣше управата, полицията и войската. Тѣ изпълняваха всѣка наредба на партията. Така, съ побоища, заплаха и лѣжа комуниститѣ добиха болшинство въ изборитѣ. Тѣзи избори не отговаряха на истината и желанието на народа. Започна насилието за вкарване на селянитѣ въ държавнитѣ стопанства. Насилственото създаване на Т.К.З.С. накара хората да се бунтуватъ. Така въ Кулския край тѣ се организираха и изведнажъ си взѣха инвентара, колитѣ, плуговетѣ и стоката отъ стопанствата. Тогава Кулската власт потърси помощъ отъ София. Отъ тамъ изпратиха Цола Драгойчева отъ Централния комитетъ и министъръ по това време. Съ идването ѝ въ Кулска околия започна трагедията на селянитѣ отъ този край. Вечерно време вкарваха хората въ общината, цѣла нощъ ги тероризираха и на сутринята ги пускаха съ декларация, че доброволно пакъ влизатъ въ стопанството. За да уплашатъ още повече хората, започна изселване на нѣкои отъ богатитѣ. Това предизвика нелегална борба за запазване на земята и свободата на народа. Селянитѣ върваха, че ще успѣятъ въ неравната борба.

Но партията следѣше всѣка стѣпка день и нощъ. Така най-голтѣмото, страхотно събитие въ с. Старопатица стана на 11 Априль 1951 год., когато изселиха по-известни семейства и арестуваха голѣма група селяни. Предъ всѣка къща отъ тѣзи хора, презъ нощта бѣ пратенъ по единъ войникъ и единъ полицай, за да сж сигурни, че жертвитѣ им сж въ къщи. Рано сутринята, въ 6 часа започва изселването и арестуването. Това бѣше трагедията, която селото не помни да е било въ неговото сществуване. Сжщо предизвика такова смущение, че хората не смѣха дори на улицата да излѣзатъ. Всички връзки и разговори (кои сж изселени и кои сж арестувани) ставаха презъ оградитѣ, отъ комшия на комшия. Вече се видѣ, че оставатъ само два начина — единиятъ е даване на стопанството

всичко, каквото имашъ, и да слугувашъ въ него, докато си жив. И другиятъ е трънливиятъ пѣтъ къмъ границата за Югославия. По последния неизвестенъ емигрантски пѣтъ отъ моето село тръгнаха Рангелъ Готовъ, Илия Спасовъ, Тодоръ Гачовъ, Тодоръ Доновъ, Цанко Геновъ, Дочо Тодоровъ, Тодоръ Петковъ, Марийка Тодорова, Митко Николовъ, Лало Петковъ, Недѣлко Цвѣтковъ, Цоло Тодоровъ, Недѣлко Цановъ, Мишо Тодоровъ, Иванъ Манкинъ, Евгени Калугера, Станка Петрова, Вълчо Запора, Мишо Николовъ, Младенъ Тодоровъ, Тодоръ Цековъ, Цеко Тодоровъ, Дешко Николовъ, Никола Андрѣевъ, Рангелъ Андрѣевъ, Коцо Цоловъ, Цоло Коцовъ, Еремия Костовъ, Недѣля Ер. Костова, Рангелъ Ер. Костовъ, Младенъ Тодоровъ (малкия), Георги Николовъ, Марко Тодоровъ, Панталей Тошовъ, Станка Панталеева, Тодорка Панталеева, Вѣрка Панталеева, Тошко Начовъ, Станка Начова, Цеко Начовъ и Начо Тошовъ. Въ Югославия имаше емигранти отъ цѣла България. Въ гр. Нишъ бѣха много хора отъ Кулския край. Така напримѣръ отъ с. Бойница имаше надъ 100 човѣка. Имаше и отъ други села, като напримѣръ отъ с. Царъ Петрово, с. Каленикъ, с. Шишенци, с. Голѣманово, с. Изворъ махала, с. Киряево, с. Раковица, с. Подгоре, с. Бранковци и отъ гр. Кула. Тамъ научихме за масовото изселване на семействата на всѣки емигрантъ. Наши дѣдовци, които презъ Балканската война си запазиха домъ, огнище и животъ, сега ги изгубиха, за да мрѣтъ въ Добружанскитѣ полета. Хората, които сж били свидетели на изселването, казватъ, че ужасътъ, писъкътъ на жени и деца е било нѣщо подобно на Перушица и Батакъ презъ турско време. Съ това партията искаше да постигне две нѣща. Да уплаши хората, да наведатъ глави въ стопанството и другиятъ е при изселването — къщата, инвентарътъ и земята веднага оставатъ въ стопанството, а изселенитѣ по Добруджа искатъ, не искатъ ще работятъ тамъ въ стопанства. Сжщо научихме за най-гѣжната вестъ, арестуванитѣ на 11 Априль 1951 год. отъ с. Старопатица Петко Коновъ, Петко Цвѣтковъ, Илия Цоновъ, Рангелъ Ивановъ, Иванъ Андрѣевъ сж осѣдени въ Кулския сѣдъ на смъртъ, а други по 15, 10 и 5 год. Кжде е изпълнена присѣдата и кжде сж имъ гробоветѣ, още не се знае. Сжщо по това време въ политѣ на Стара планина падна жертва Цоло Тодоровъ отъ предателска ржка. Тѣ оставиха малки и жени въ черно, неутешими братя и сестри, деца, непомилвани отъ баща, приятели, въ чието сърдце споменътъ не угасва. Не знаемъ тѣхнитѣ гробове, само трѣпнемъ отъ мисълта кога, кжде и какъ сж избити. Вече десетилѣтия не сж между нас живитѣ, но времето е безпомощно да заличи спомена за тѣхния животъ и тѣхнитѣ дѣла. Ето какъ въ неравната борба за запазване на къща, семейство и Родина, съ увисване на бѣсилката Кулския край пакъ допринесе въ борбата за запазване на земята и свободата си, както е правилъ българскиятъ народъ по този край презъ вѣковетѣ на своето сществуване. За насъ, живитѣ, е дългътъ да не забравяме нашето минало, страданието по този край, вѣрата, храбростта и саможертвата на тѣзи герои. Тѣ доказаха, че насилието може да сломи само физи-

чески човѣка, но не може да сломи и да погуби вѣрата му къмъ свобода и чувството за частно стопанисване на всичко, придобито съ трудолюбие през живота

му. Идва времето, когато всѣки, вършелъ добро, ще бѣде възнаграденъ, и всѣки, престѣпенъ въ дѣлата си, ще бѣде пониженъ и порицанъ.

Цвѣтанка Милева, учителка  
София

Отново смачкаха мечтитѣ ни, отнеха съня ни, направиха тругенъ нашия денъ. Напълниха речника ни съ крѣсъци, шаблони, неправилни гуми, които отъ години сѣ протрѣпани отъ употреба. Блѣснаха ни въ пѣтъ, който заобикаля всичко онова, което бихме искали да наречемъ свой животъ. Навсѣкѣже политика, която не е политика, тласкатъ ни къмъ религия, която не е религия. Плащатъ ни съ пари, които не сѣ пари, залъгватъ ни съ бѣдеще, което никога нѣма да дойде. Отнеха ни чувството за хоризонтъ, мечтитѣ, вѣрата въ утрешния денъ. Ограбиха България — нашата чудесна земя. Катастрофа има — виновни нѣма. До гуша тънемъ въ нерадостна сѣдба. Заклучени сѣ изходътъ и входътъ, Родино, много политици те изиграха и тебѣ и своѣта честъ хазартно проиграха, това „никога не ще забравимъ, никога не ще простимъ“. Съсипаха най-скѣпото на една страна — пограбстващото поколѣние — утрешна България. Какво ще имъ завещаемъ, какво имъ даваме? Държава, потънала въ дългове, президентъ, който по нито една точка не отговаря за президентъ, правителство, което не милѣе за народъ и Родина, Народно събрание, приличащо на група пжтущи клоуни, закони, водещи до беззаконие, престѣпностъ на най-високо ниво, липса на моралъ и етика. И отново мой човѣкъ, наш човѣкъ. Червени, сини, зелени, оранжеви, тъмно сини и др. пѣстъръ букетъ отъ хора, хора. Но истинска политика, история, изкуство не се правятъ отъ тѣзи, които при всѣки режимъ сѣ добре, бързо се преобягисватъ, че не си въ състояние да запомнишь предишния имъ цвѣт, а отъ личности.

Народъ, толкова дълго съ мжката живѣлъ, изхабенъ, съмняващъ се въ всичко, не вѣрващъ вече на никого, обѣрканъ, не знаещъ кой пжтъ

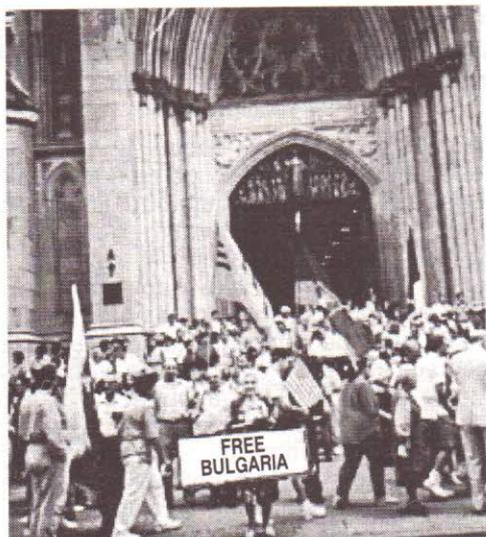
*Родино моя,  
мъничка Родино, ние пакъ сме  
съ тебе, пакъ сме съ твоитѣ  
рани...*

ще го изведе напредъ, срещу вѣтъра ли да застане, или да се остави да го носи. Отново се създагоха хитри некадърници, които предъ нищо не се спиратъ по пжтя на своето благополучие. Средъ насъ живѣятъ лъжата, поглостъта, измамата. Пакъ царуватъ паритѣ и незамѣнимата властъ. Кормилото на държавата е въ ржцете на жестоки, алчни, нахални, съ стерилни мозѣци хора. Имаме Царъ Симеон II, нѣмаме царъ, имаме пенсионери, живѣещи по-зле отъ богатскитѣ кучета, имаме учители, но какво могатъ да направятъ тѣ, архитекти, строители на човѣшката гуша, съ две голи ржце, съ мизерна заплата, безъ подкрепата на семейство, общество, законъ? Свѣтлуки в нощта. Държава, въ която поставятъ учители и лѣкари на едно отъ последнитѣ мѣста, защото били много, не е държава. Какво пречи да има избори съ наличие на две бюлетини — червена на заникъ и синя на утрото? И поне единъ пжтъ всѣки да постави своето, личното, подъ общото, голѣмото, българското, човѣшкото. Само така ще заживѣемъ като хората, ще се гордѣемъ съ нашата Родина, ще поставимъ едно пѣсъчно зърно върху кжщата, която правятъ народитѣ въ името на пограбстващитѣ, въ името на живота, въ името на бѣдещето! Само така ще забравимъ злото, защото въ свѣта има и добро, имаме приятели и съмишленици по цѣлото земно кълбо. България не трѣбва да загине. Родино моя, мъничка Родино, ние пакъ сме съ тебе, пакъ сме съ твоитѣ рани, въ една борба неравна вървимъ, въ борба се учимъ да бдимъ, да водимъ словесенъ бой, все нѣкога ще победимъ. Но напоената ни съ кръвъ земя, ужаситѣ и безумията на режима, несправедливостъта, „никога не ще забравимъ, никога не ще простимъ“!

Въ Вардарска Македония се води тежка борба за по-добро бѣдеще между силитѣ на демокрацията срещу комунизъма и възбращащото се българо-македонско съзнание срещу сѣрбизма.

Въ изборитѣ на 16 Октомврий 1994 год. желаемъ успѣхъ на свободолубивитѣ срѣди, въ чиито ржце е сѣдбата на истински независима и демократична Македония.

## Организационни съобщения на БНФ



### Протестъ противъ опититѣ за рекомунизация на България

народи, която се състоя въ Ню Йорк на 17 Юлий 1994 год. Въ катедралната църква „Св. Патрикъ“ бѣх отслужена специална служба като знамената на всички нации предѣ олтаря въ църквата бѣха благословени. Свещеникътъ, който служи, произнесе окуражително слово за успѣхъ въ пълното ликвидиране на безбожния комунизъмъ. Следѣ църковната служба се състоя демонстрация. Българската група и групитѣ отъ Унгария и Ромъния направиха протестъ, носейки множество плакати противъ рекомунизацията на тѣхнитѣ страни. Протестътъ намѣри много благоприятенъ отзвукъ всрѣдъ американското общество и пресата.

Голѣма група от членовете на БНФ, на чело съ г.г. Емилъ Атанасовъ, Петъръ Николовъ, Д-ръ Христо Сватовски и други, носейки високо Българското знаме, взѣха участие въ манифестацията по случай седмицата на Поробенитѣ отъ комунизма



### Кметътъ на гр. Бѣфало, САЩ, г-нъ Антони М. Мастело, награденъ съ ордена на БНФ „За Свободата на България“

Много години наредѣ кметътъ на гр. Бѣфало, САЩ, г-нъ Антони М. Мастело подпомага дейността на организациитѣ на поробенитѣ отъ комунизма народи и по-специално дейността на БНФ. Винаги той е издавалъ Прокламации за чествуване Деня на Освобождението — 3 Мартъ, и Деня на Храбростта — 5 Май. За всички тия негови заслуги той бѣ награденъ съ Ордена на БНФ „За Свободата на България“. На 20 Юний 1994 год. Председателътъ на

клона на БНФ въ гр. Бѣфало врѣчи Ордена на БНФ на г-нъ Мастело. Приемайки отличието, г-нъ Мастело заяви, че той ще продължи да подпомага дейността на БНФ за свободата и демокрацията на България, която все още не е постигната. Благодарение на такива достойни американски общественици дейността на БНФ въ полза на борбата на българския народъ за демокрация реализира сжществени успѣхи.

## Прегседателът на Клона на БНФ въ Бъфало г-нъ Миро Герговъ на чело на комитета на поробенитѣ нарогу въ града

На 20 Юлий 1994 год. въ гр. Бъфало, САЩ, се чувствува традиционно седмицата на поробенитѣ отъ комунизма нарогу. Преди чувствуването комитетътъ, състоящ се отъ представители на 18 националности, има заседание и избра за свой председател за тая година г-нъ Миро Герговъ, Председател на клона

на БНФ въ гр. Бъфало.

Чествуването на седмицата стана съ събрание и манифестация, при които редица националности отъ Източна Европа, между които и България, издигнаха гласъ на протестъ срещу рекомунизацията на тѣхнитѣ страни.

## Излетъ въ Чикаго

На 19 Августъ 1994 год. БНФ, клон Чикаго, организира лѣтно събиране въ единъ отъ парковетѣ на града. При хубаво време, българска музика и скара стотици наши сънародници имаха възможность да се видятъ, прекарать приятни часове и размѣнятъ мисли

за Родината. Клонътъ съ Председател г-нъ Бориславъ Борисовъ, Подпредседател г-нъ Трайчо Стефановъ, Секр. г-нъ Петъръ Минковски и Касиеръ г-нъ Тошо Момчиловъ, както и дамитѣ отъ БНФ спомогнаха за отличното организиране на пикника.

## Съобщение отъ редакцията

Въ редакцията на сп. „Борба“ ни бѣ изпратено отъ г-нъ Гошо Спасовъ, членъ на БНФ — България, натоваренъ отъ ЦСУ на БНФ съ разпространението на списанието въ България, следното писмо:

„Днесъ 08.04.1994 год. съ пощенски записъ № 7/229 сжщата дата Ви изпращамъ сумата 500 (петстотинъ лева) на Вашъ адресъ: **Гошо Петровъ Спасовъ**, ул. „Алабак“-21, гр. Бѣлово, П.К. 4470, обл. Пловдивска, която дарявамъ за популяризиране и разпространение на сп. „Борба“ — *Орган на БНФ(Инк.), Чикаго, САЩ.*

**МОЛЯ БОГА ДА ДОЧАКАМЕ ДЕНЯ** .....

**Стаменъ Тодоровъ Миковъ**  
ул. „19 февруари“-2  
гр. Вугинъ

Редакцията благодари на г-нъ Миковъ, като му пожелава здраве и все така високо да развѣва патриотичното знаме на БНФ.



Редакцията моли за извинение отъ всички партии, организации, съюзи, движения, клубове, библиотеки и граждани, които сж заявили, че не сж безразлични към идеитѣ на БНФ, разпространявани чрезъ сп. „Борба“ и желаятъ да го получаватъ, но не сж го получили. Това се дължи на голѣмия интересъ въ последно време къмъ списанието, който ни намѣри тиражно неподготвени. Предприети сж мѣрки за увеличаване на тиража, съ което да отговоримъ на читателския интересъ.

**ВАЖНО!**

Живущитѣ въ България, които желаятъ да получаватъ списанието или да бждат помѣстени тѣхни материали в него, умоляваме да се обръщатъ на адресъ:

**България**  
обл. Пловдивска  
гр. Бѣлово, ул. „Алабак“-21  
г-нъ Гошо Петровъ Спасовъ

## Съобщения отъ България

Членоветѣ на Президиума на БНФ инж. Георги Лазаровъ и инж. Александъръ Дърводѣлски бѣха въ България презъ мес. Септемврий т.г. Тѣ се срещнаха съ членове на БНФ — България, както и съ Управата на Българския Демократиченъ Форумъ, представители на сродни намъ съюзи и организации и съ други изтъкнати български общественици.

На членоветѣ на ЦСУ ще бжде изпратено изчерпателно окръжно.

По инициатива на комитетъ „Съединение“ въ цѣлата страна бѣ посрещнатъ тържествено Деня на Съединението на Княжество България и Източна Румелия — 6 Септемврий 1885 год.

Комитетътъ сѣщо призова всички българи да протестиратъ срещу 9 Септ. 1944 год. — „Празникъ на лъжата и все още властващия болшеvizъмъ“. Въ стотици църкви по градове и села бѣха отслужени панахиди въ паметъ на жертвитѣ на комунизъма. Въ София и други градове се състояха внушителни траурни шествия.

БНФ се присъедини къмъ идеитѣ и целитѣ на комитетъ „Съединение“ и призова всички българи да застанатъ задъ подетата инициатива.

Въ сѣщото време комуниститѣ организираха веселия и тържества — още едно кошуństwo съ паметъта на тѣхнитѣ жертви, съ което за сетенъ пътъ доказаха, че не сѣ нормални създания.

## Вѣчна паметъ и вѣчна слава!

Както десетки години напредъ, така и тая година, по случай годишнината отъ 9 Септемврий 1944 год., когато комуниститѣ поробиха Родината ни, по инициатива на БНФ бѣха организирани и се състояха на 11 Септемврий 1994 год. панахиди за чествуване паметъта на героитѣ, които дадоха живота си въ борбата противъ комунизъма, за свободата на България.

Панахиди се състояха въ всички мѣста, гдето БНФ има клонове въ Европа, Америка, Канада и Австралия. Родолюбивата наша емиграция взе дейно участие въ панахидитѣ.

Паметъта на тия достойни синове на България винаги ще бжде чествувана и тѣ никога нѣма да бждатъ забравени.

## Вѣчна паметъ и вѣчна слава!



### Скрѣбна Вестъ

На 5 Августъ 1994 год. почина въ Мелбърнъ, Австралия, нашиятъ добъръ приятель, емигрантъ и борець за свобода противъ комунизъма

#### **г-нѣ Цвѣтанъ Цвѣтковъ.**

роденъ на 13 Априлъ 1919 год. въ с. Кутово — Видинско. Окупацията на България отъ съветскитѣ войски го заварва въ Германия. Цвѣтанъ поема пѣтя на емиграцията и се преселва въ Мелбърнъ, Австралия.

Тукъ той посвещава живота си на борба противъ комунизъма, участвува въ основаването на свободната църковна община „Св. Иванъ Рилски“ и по-късно става неинъ председател. Проявява активна дейность въ редактирането на списание „Заветъ“ и като секретаръ на Българо-Австралийското д-во „Родина“.

Съ неговата смъртъ българската емиграция загуби единъ борець и пазител на българщината. Вѣчна да бжде паметъта му!

На 29 Юний 1994 год. въ Чикаго следъ дългогодишно боледуване почина

#### **г-нѣ Антонъ Върбановъ**

роденъ на 11 Ноемврий 1914 год. въ Добруджа. Антонъ взимаше участие въ всички български емигрантски прояви и неговото шивашко ателие бѣ сборно мѣсто за наши сънародници. Той остави жена — Надка, на която изказваме искрени съболезнования.

Погребението бѣ извършено на 5 Юлий 1994 год. отъ свещеника при българската църква „Св. София“, отецъ Грую.

Богъ да прости починалия!

# Гробокопачитѣ на България

Членове и кандидат-членове на Политбюро и секретари на ЦК на БКП



ТОДОР ЖИВКОВ  
член на Политбюро  
и генерален секретар  
на ЦК на БКП



ГЕОРГИ АТАНАСОВ  
член на Политбюро  
на ЦК на БКП



ГРИША ФИЛИПОВ  
член на Политбюро  
и секретар  
на ЦК на БКП



ДОБРИ ДЖУРОВ  
член на Политбюро  
на ЦК на БКП



ЙОРДАН ЙОТОВ  
член на Политбюро  
и секретар  
на ЦК на БКП



МИЛКО БАЛЕВ  
член на Политбюро  
и секретар  
на ЦК на БКП



ОГНЯН ДОЙНОВ  
член на Политбюро  
на ЦК на БКП



ПЕНЧО КУБАДИНСКИ  
член на Политбюро  
на ЦК на БКП



ПЕТЪР МЛАДЕНОВ  
член на Политбюро  
на ЦК на БКП



СТАНКО ТОДОРОВ  
член на Политбюро  
на ЦК на БКП



ЧДОМИР АЛЕКСАНДРОВ  
член на Политбюро  
и секретар  
на ЦК на БКП



АНДРЕЙ ЛУКАНОВ  
кандидат-член  
на Политбюро  
на ЦК на БКП



ГЕОРГИ ЙОРДАНОВ  
кандидат-член  
на Политбюро  
на ЦК на БКП



ГРИГОР СТОЙЧКОВ  
кандидат-член  
на Политбюро  
на ЦК на БКП



ДИМИТЪР СТОЯНОВ  
кандидат-член  
на Политбюро  
на ЦК на БКП



ПЕТЪР ДЮДЖЕРОВ  
кандидат-член  
на Политбюро  
на ЦК на БКП



СТОЯН МАРКОВ  
кандидат-член  
на Политбюро  
на ЦК на БКП



ВАСИЛ ЦАНОВ  
секретар  
на ЦК на БКП



ДИМИТЪР СТАНИШЕВ  
секретар  
на ЦК на БКП



ЕМИЛ ХРИСТОВ  
секретар  
на ЦК на БКП



КИРИЛ ЗАРЕВ  
секретар  
на ЦК на БКП



СТОЯН МИХАЙЛОВ  
секретар  
на ЦК на БКП



НАЧО ПАПАЗОВ  
председател  
на ЦКРК на БКП

## И тѣзи, които продължаватъ

НАЦИОНАЛЕН ОБЩЕСТВЕН КОМИТЕТ  
ЗА ЧЕСТВАНЕ 50 ГОДИНИ ОТ 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г.

дѣлото имѣ

Ангел Балеvски — академик  
Азря Поликарoв — академик  
Анжел Вагенцайн  
Атанас Русев — ген.-лейт., о.з.  
Ангел Ангелoв — ген.-лейт., о.з.  
Александър Дечев — ген.-майор, о.з.  
Благовест Сендов — академик  
Валери Петров  
Велко Вълканoв — проф. g-p  
Весела Маневска  
Владимир Топенчарoв — академик  
Вълкан Верашев  
Владимир Симеонов — ген.-майор, о.з.  
Витан Анчев  
Въло Иванов — проф.  
Георги Близнаков — академик  
Георги Първанoв — ст.н.с.  
Гиньо Ганев  
Георги Чанков  
Георги Джурбалиев

Георги Костадинов  
Господин Колев  
Дамян Дамянов  
Димитър Братанoв  
Димитър Петков — проф.  
Димитър Трифонов — проф.  
Дора Белчева  
Добри Джурoв — арм. генерал, о.з.  
Драгомир Шопoв  
Елена Касабова  
Елена Лагадинова  
Ефрем Карамфилов — академик  
Ефросина Мерджанова  
Илчо Димитров — академик  
Исак Паси — проф.  
Иван Пърмов  
Иван Филчев — проф.  
Кирил Василев — академик  
Кирил Янев  
Кръстю Горанoв — чл.-кор., проф.

Крум Рагонов — ген.-лейт., о.з.  
Китан Русанoв  
Коста Карагеоргиев  
Леда Милева  
Леон Даниел  
Любомир Коларoв  
Луна Давидова  
Ламби Теолов  
Любен Кулишев  
Михаил Геновски — проф.  
Маргарет Николова  
Мито Иусoв  
Марин Калонкин — ст.н.с.  
Николай Тогорoв — академик  
Николай Ирибаджаков — академик  
Николай Хайтов  
Николай Христовoв  
Николай Токушев  
Найден Андреев — проф.  
Нора Ананиева — проф.

Николай Мизoв — проф.  
Нешо Нешев — генерал, о.з.  
Петър Илиев — ген.-лейт., о.з.  
Пеко Таков  
Павел Матеv  
Роза Коритарова  
Румен Попoв  
Светослав Шиvарoв  
Славчо Трънски — ген.-полк., о.з.  
Светлин Русев  
Станка Величкова  
Стефан Прогеv  
Стефан Николов  
Стефан Данаилов  
Стою Тогорoв — проф.  
Тогор Цонев  
Тани Танев — гоцент  
Трифон Трифонов  
Христо Радевски  
Юрий Борисoв



**Д-ръ *Иванъ Дочевъ* и покойната му съпруга  
г-жа *Естеръ Дочева*  
предъ единствения български мемориалъ,  
издигнатъ въ паметъ  
на жертвитѣ отъ комунистическия тероръ.  
Паметникътъ е построенъ въ гр. *Ниагара Фолс*, Канада,  
презъ 1984 год. отъ БНФ и черквата „*Св. Иванъ Рилски*“  
и помощта на българските емигранти  
отъ цѣлия свѣтъ.**